

Arrest

nr. 91 280 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier blijkt dat u beschikt over de Kosovaarse nationaliteit Uw vader, K. S. (...) (O.V. 6.812.352) is een etnische Albanees, uw moeder K. R. (...) (O.V. X) is een Bosnische moslim. U bent geboren in Vilanc (gemeente Vushtri, Kosovo). Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 juni 2012 blijkt dat u van 2003 tot 2009 in Bosnië woonde. Daarna keerde u terug naar Kosovo. U verklaarde etnische Albanezen in Kosovo te vrezen. U had geen vrienden in Kosovo. Na school bleef u altijd binnen omdat u anders problemen kreeg. Uw ouders

reisden in mei 2011 naar België waar ze op 12 mei 2011 een eerste asielaanvraag indienden. Uw moeder had in Kosovo constant ruzie met de familie van uw vader omdat zij Servisch spreekt. Op 30 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal hen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 1 december 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigering. Begin januari 2012 besloot u met uw meerderjarige broer eveneens Kosovo te verlaten. Als minderjarige diende u zelf nog geen asielaanvraag in. Uw broer E. K. (...) deed dit wel op 16 januari 2012. Uw ouders dienden op hetzelfde moment een tweede asielaanvraag in. Op 29 januari 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken hun tweede asielaanvraag in overweging te nemen. Op 1 maart 2012 weigerde het Commissariaat-generaal ook uw broer het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 juni 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ondertussen was u zelf meerderjarig geworden en besloot u op 21 juni 2012 asiel aan te vragen in België. U bent in het bezit van uw identiteitskaart uitgereikt door de Republiek Kosovo op 16 april 2010; uw geboorteakte dd. 12 april 2010; twee rapporten van de lagere school in Bosnië; een lidmaatschapsboekje van een kickboxingvereniging in Bosnië en een puntenboekje van de lagere school in Kosovo.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier alsook op basis van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Wat uw persoonlijke situatie betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat u op 19 juli 2012 werd opgeroepen per aangetekende brief op de door u gekozen woonplaats. U gaf hier echter geen gevolg aan. Uit het niet reageren op deze oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, geeft u blijk van desinteresse in de gevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verder dient te worden vastgesteld dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 juli 2012 heeft verklaard niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees voor etnische Albanezen in Kosovo. U haalde evenwel geen enkel concreet incident aan met Albanezen in Kosovo. Bovendien verklaarde u noch met medeburgers, noch met uw autoriteiten ooit problemen te hebben gekend. U stelde enkel dat u na school binnen bleef omdat u problemen kreeg wanneer u buiten kwam. (DVZ vragenlijst CGVS, p. 3, 4).

U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen in Kosovo geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en Justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kon verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet dd 15 december 1980. Bijgevolg kan besloten worden dat ook u bij eventuele problemen in Kosovo steeds terecht kunt bij de Kosovaarse autoriteiten.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevestigen uw nationaliteit en identiteitsgegevens, dewelke door mij niet worden betwist. Ook uw schoolresultaten en lidmaatschap van een sportclub worden door mij niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel op grond van de schending van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus schendt. Door het feit dat: Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoeker gewezen heeft; Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste; Terwijl:

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden; Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt; Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt; Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond; Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoeker ;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet: "Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kón maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..." Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren; Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen; Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn. Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is; Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren; Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn; Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien; Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft: " Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten." (vrij vertaald) Overwegende dat in casu blijkt dat de verzoeker aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen; Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoeker opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals die hierboven omschreven wordt; Dat de tegenpartij de situatie die nu in Kosovo heerst zeer goed kent. Dat de discriminatie om reden van de etnische afkomst geen weerklank vindt in het kader van de door huidig verzoek bestreden beslissing; Dat, zelfs als de verzoeker beroep had gedaan op de hulp van de nationale autoriteiten, die hem in een dergelijke toestand niet hadden kunnen helpen; Dat vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoeker opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie van d.d. 1951 passen; Dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de verzoeker in de inoverwegingname van zijn asielaanvraag ; Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont; Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitsprekt: "Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr 95, blz 552 en volgende); Dat er dus aan het verhaal van de verzoekster geloofwaardigheid gehecht dient te worden;

2. Overwegende dat de tegenpartij heeft artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden zowel als van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980; Dat volgende artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, moet de Commissariaat- Generaal een beslissing te nemen binnen 15 dagen; Dat is niet het geval omdat de verzoeker heeft zijn asielaanvraag gedaan op 29/06/2012 en de gewezen beslissing gedateerd is van 17/07/2012; Dat, aan de andere kant, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bieden waaronder het recht op een eerlijk proces en de keuze van de raadsman ; Dat, zoals aangegeven in Bijlage 2, de aanvrager heeft gestuurd een medisch attest aan de Commissariaat dat hij niet kon de hoorzitting bij te wonen; Dat de commissaris een beslissing heeft genomen zonder het horen van de aanvrager; Dat UNHCR in zijn commentaar d.d. 08/07/2011 op het wetsvoorstel van 1 februari 2011 had aangegeven dat de

versnelling van de asielprocedure voor aanvrager aankomen van een "veilig land" kan geen afbreuk doen aan de rechten van de verdediging van de aanvrager ; Dat de rechten van de verdediging van de aanvrager zijn geschonden in dit geval;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Verzoeker geeft in het eerste punt van het middel een theoretische uiteenzetting: op geen enkele wijze verduidelijkt hij in welke mate er geen rekening gehouden werd met *"de situatie in feite van verzoeker"*. De bestreden beslissing is niet *"stereotiep"* en wel degelijk toegespitst is op verzoekers eigen problematiek.

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 13 EVRM en van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de geciteerde termijn een termijn van orde betreft en de wet hierin geen sanctie voorziet. Verzoeker geeft ook niet aan welk belang hij zou gehad hebben bij het eerder ontvangen van de beslissing.

Wat betreft de opgeworpen schending van het recht op een eerlijk proces conform artikel 6 EVRM, verwijst de Raad naar de rechtspraak van de Raad van State (ingevolge het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000) dat stelt dat artikel 6 EVRM niet kan worden ingeroepen ten aanzien van beslissingen die betrekking hebben op de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied (RvS, nr. 91.937 van 2 januari 2001; RvS, nr. 92.573 van 24 januari 2001). Artikel 6 EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM valt (RvS, nrs. 100.526 en 100.528 van 5 november 2001; RvS, nr. 102.201 van 20 december 2001; RvS, nr. 139.095 van 12 januari 2005).

Artikel 13 van het EVRM bepaalt dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan deze Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

De procedure voor de commissaris-generaal is bovendien geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007).

Verzoeker stelt dat hij een medisch attest aan de commissaris-generaal heeft gestuurd waaruit blijkt dat hij de hoorzitting niet kon bijwonen en betoogt dat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen zonder hem te horen.

Uit de oproepingsbrief voor gehoor van 2 juli 2012 blijkt dat verzoeker werd opgeroepen op 9 juli 2012 om 13.30 uur. In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest van 9 juli 2012 waarin gesteld wordt dat verzoeker van 9 tot 13 juli 2012 ziek is en het huis niet mag verlaten.

De bestreden beslissing bevat volgend motief: *"Wat uw persoonlijke situatie betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat u op 19 juli 2012 werd opgeroepen per aangetekende brief op de door u gekozen woonplaats. U gaf hier echter geen gevolg aan. Uit het niet reageren op deze oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, geeft u blijk van desinteresse in de gevoerde*

asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet."

Het medisch attest is per fax verzonden naar het Commissariaat-generaal op 11 juli 2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste maal werd opgeroepen voor verhoor met een brief van 25 juni 2012 en een tweede maal met een brief van 12 juli 2012.

Artikel 18 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt:

"§ 1. Indien de asielzoeker zich op het Commissariaat-generaal niet aanmeldt op de voor het gehoor vastgelegde datum, neemt de ambtenaar nota van zijn afwezigheid. De regelmatigheid van de kennisgeving van de oproeping tot het gehoor moet worden geverifieerd.

§ 2. De asielzoeker kan in dit geval binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden meedelen voor zijn afwezigheid zodra hij in bezit is gesteld van het document dat dit geldig motief bevestigt. Indien het bewijs van de geldige reden aangebracht door de asielzoeker wordt aanvaard door de Commissaris-generaal, legt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde en indien de asielzoeker geantwoord heeft op de vraag om inlichtingen bedoeld in artikel 9 § 2, een nieuwe datum van gehoor vast.

Indien de asielaanvrager, nadat hij werd heropgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe geldige reden inroept, kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder opnieuw op te roepen."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd opgeroepen. Een eerste maal met een brief van 25 juni 2012 en een tweede maal met een brief van 12 juli 2012. Laatstgenoemde brief is dus de heroproeping zoals bepaald in voornoemd artikel 18, § 2, tweede lid. Hieruit volgt dat de commissaris-generaal wettelijk heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt voorts: *"Dat de commissaris een beslissing heeft genomen zonder het horen van de aanvrager; Dat UNHCR in zijn commentaar d.d. 08/07/2011 op het wetsvoorstel van 1 februari 2011 had aangegeven dat de versnelling van de asielprocedure voor aanvrager aankomen van een "veilig land" kan geen afbreuk doen aan de rechten van de verdediging van de aanvrager."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 juli 2012 bij de dienst Vreemdelingenzaken een verklaring heeft afgelegd aangaande zijn asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *"dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 juli 2012 heeft verklaard niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees voor etnische Albanezen in Kosovo. U haalde evenwel geen enkel concreet incident aan met Albanezen in Kosovo. Bovendien verklaarde u noch met medeburgers, noch met uw autoriteiten ooit problemen te hebben gekend. U stelde enkel dat u na school binnen bleef omdat u problemen kreeg wanneer u buiten kwam. (DVZ vragenlijst CGVS, p. 3, 4)."*

Verzoeker betwist voornoemd motief niet. Dit motief is in het kader van een onderzoek overeenkomstig artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet determinerend in de zin dat dit motief alleen al volstaat om de bestreden beslissing te dragen. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten welke elementen hij had kunnen aanbrengen op het Commissariaat-generaal zodanig dat hij als onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

De Raad merkt tot slot op, daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS, nr. 184.647 van 24 juni 2008), dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk gemotiveerd worden.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC